

Descriptors

Maria Rosa Font Massot (Sant Pere Pescador, 1957) va néixer prop del riu i del mar, i l'aigua sempre li ha fet companyia. S'ha dedicat a ensenyar llengua i literatura catalanes en un institut de Girona i aquesta feina també l'ha guiat i l'ha complagut. Escriu perquè vol viure i viu perquè escriu.

Escric per viure

Escric per viure. Per viure en un espai de silenci poblat de veus, de fingiment i de veritat oculata, de manifestació del jo i alhora de desdoblament i disgregació, de presència i absència del cos, en un espai de reconeixement de la realitat immediata però també de la realitat imaginada, en què la sensació de fugacitat s'agermana amb la sensació de permanència. Escric per viure en un espai de pugna amb el no-res i de reconciliació amb el text, de reflexió estructurada i d'intuïció lluminosa.

Escric per establir ponts amb tot el que m'envolta, amb el que sento i soc, per contemplar-ho amb la mirada neta d'un infant i fondre-m'hi, perquè penso que escriure (i qui diu escriure, diu també llegir) ens fa més lliures i més humans.

Escric perquè estimo les paraules, les preservo en cada vers, les vetllo en cada línia, i elles em preserven del glaç i el desert de les hores. Perquè estimo el seu dring quan em parlen de terres, de llum, de les ombres del viure i de la por de morir. Perquè són les paraules les que donen forma al meu univers i el justifiquen.

Escriure va néixer en mi d'una manera natural i impensada. Recordo una nena a qui li agradava cantar, que s'inventava la lletra i la melodia de cançons ben senzilles, que anava repetint mentre feia el camí de casa a l'escola. Després hi va haver una noieta que escrivia en dietaris pensaments i

poemes. Al llarg dels anys, escriure ha esdevingut la fusió d'experiència i d'intuïció, de raó i d'instint, i sempre ha anat lligat a un estat creatiu (una mica màgic) que apareix com un llamp en la nit o que demana una recerca tenaç, com la del caminant perdut enmig del bosc que busca una clariana per poder-se orientar. I a poc a poc s'ha anat convertint en una necessitat que a voltes es dilata en el temps i a voltes s'interromp.

Molts dels textos que he escrit estan vinculats al paisatge de la meua infantesa: el poble de Sant Pere Pescador, el riu Fluvià en el seu tram final cap a la desembocadura, i el mar. M'he sentit sempre arrelada a aquest *locus amoenus* que m'acompanya i que aflora (ni que sigui de manera inconscient) en el que escric. Aquest univers constitueix el trampolí que em permet volar cap a altres espais.

Quan escric, intento, com Dèdal i Ícar, sortir del laberint i buscar nous horitzons, encara que, de vegades, les ales de cera es fonguin. Intento recórrer camins diversos per tornar a Ítaca, com Odisseu, i voldria persistir, com Sísif, d'una forma tenaç i incansable. I no pas amb la voluntat d'alçar un monument, a la manera horaciana, sinó simplement de deixar constància d'aquest trosset de temps que m'ha tocat viure.

MARIA ROSA FONT MASSOT

> **Il·lustració: Iván García** (1975), nascut a Rubí i criat a Girona. Dibuxant i autor de còmic autodidacte, recentment ha publicat el còmic *Ferrater Mora, filòsof*, amb guió de Josep Pastells (III Premi Ferrater Mora de la Universitat de Girona).

taller de nous creadors

Balta Navarro (Banyoles, 1961) viu consagrat a l'escriptura des del 2009. És autor d'una obra de teatre (*El grand prix dels miserables*) i de dues novel·les (*Travessia* i *El préstec*), escriu poemes a ritme atlètic i toca la guitarra amb Strawberry Friends.

La vuitena nota

—S'ha tornat ben boig!

—Què li passa?

Els dos homes, de vint-i-un botó, parlen en veu baixa, gairebé mussiten, mirant de reüll Filis Tomef. *Il maestro*, capcot davant del piano, amb l'esguard fixat al teclat, prem amb l'índex tecla a tecla, un i altre cop. Tons i semitons, en un bucle inacabable com immutable i inextricable és la seva actitud, tecles blanques i tecles negres, l'una darrere de l'altra. Sense silencis, però a poc a poc, deixant el ressò elevar-se fins que, a punt de precipitar-se cap a la moqueta de la suite presidencial, l'empeny de nou amunt amb una altra nota.

—Diu que ha sentit una nota diferent!

—Que diu que què?

—Que ha sentit una nota diferent. Sí, una nota que no és de l'escala.

—Que s'ha tornat boig?

—T'ho he dit!

Fan que no amb el cap, arronsen les espatlles. L'un, el seu agent, aguanta les frivolitats del geni fins a límits insospitats, el Rolex de mig quilo i el vestit Armani no es compren sense segons quins sacrificis; l'altre, el violí solista de l'orquestra, té un posat que diu més que l'ànim: «vull ser com *il maestro*».

—No n'estic! L'he sentit. Avui he sentit una nota nova.

Agent i solista es giren, el senderi reflota. Segueix a la frontera de l'autisme, però sembla que el gran director té l'oïda dirigida a ells, també.

—*Maestro* —diu el jove violí—, ja ho sabeu, que això no és possible.

L'agent empeny l'espatlla de l'instrumentista estrella assenyalant, amb tics del clatell, cap al piano.

—En tot cas ho sabia, n'estava tan segur com tu —*il maestro* parla, segueix enganxant el tou de l'índex ara al marfil ara a l'eben—, i hauria estat tan condescendent com tu, ahir, amb algú que m'expliqués el que jo us explico avui. Sí, una nota nova. Una nota que mai havia sentit. No és tema de freqüències, ni de variacions sonores, ni és cap acudit de músic sindicat.

De cop bufeteja, amb les dues mans, el piano. Vehement, tanca la tapa. Totes les notes es barregen, acompanyant-les el soroll del xoc violent de la fusta noble.

—S'ha acabat! —amb ulls vius i posat de derrota—. No puc, no seria just amb els meus fans, ni amb vosaltres, ni amb mi mateix. S'ha acabat.

Els dos homes ben vestits comparteixen,

> **Il·lustració: Iván García**

estupefactes, incapaços de fer res, la visió terrible del *maestro* mostrant una batuta, com un capellà consagrant l'hòstia, abans de clavar-se-la a l'ull.

—El buit que hi ha entre les tecles... —mussita,

moribund, amb una nota destacant enmig de la ranera.

Cap dels dos testimonis no és capaç de reconèixer-la.

BALTA NAVARRO